

Aemulor enim vos Dei aemulatione

(S 106)

Ve jménu našeho Pána. Na dny panen se čte. Když jsou svátkem, co říká svatý Pavel: Zasnoubil jsem vás a svěřil [jako] muži Kristu“, který má obnovující a občerstvující moc.

Mistři se táží, zda je syn zrozený. A říkají, že ne. [Pak] se [také] mistři ptají, zda se syn má zrodit. A zase říkají, že ne. [Ovšem] mistrům je třeba odpovědět, že Syn je dokonale zrozen a dokonale se rodí – jako neustále nový výhonek. Svatý Pavel říká, že je Kristus boží moc a boží moudrost, a v této moci Bůh vše stvořil, neboť je to [i] jeho moudrost a jeho moc. Kristus je muž, který stále vzkvétá. A svatý Pavel praví: „tomuto muži jsem vás zaslíbil a svěřil.“

Stejně jako existuje vnější manželství mezi mužem a ženou, tak má být [vnitřní manželství] mezi duší a Bohem. Proto se dává panna muži, aby očekávala a porodila. A proto stvořil Bůh duši, aby v ní zrodil svého jednorozeného syna. Když se tento zrod udál u naší Paní duchovně, bylo to Bohu rozkošnější, nežli když tělesně porodila. A když se tento zrod odehraje ještě dnes v duši milující Boha, je to Bohu příjemnější, nežli když stvořil nebesa a zemi. Mistři a svatí praví – a je to úplná pravda – že je duše širší než nebesa. A svatý Jan praví v Apokalypse: „ Ten, jenž seděl na trůnu, řekl: 'Činím vše nové.'“ A svatý Augustin říká, že když Bůh mluví, je to jako když rodí, a když rodí je to jako když mluví.

Bůh nikdy nevyřkl více než jedině Slovo. A je mu to tak libé, že ani jiné nikdy vyřknout nechce. A kdyby na jeden jediný okamžik ustal ve vyslovování tohoto slova, musely by pominout nebesa i zem.

Svatý Augustin říká, že jako je manželství mezi mužem a ženou, je takové i v duši. Nejvyšší síla duše, která se neustále vzpíná k Bohu, to je muž. A ta nejnižší síla, jež je trpná a poddaná obcování s tělesností, to je žena. Nejvyšší díla, muž, stojí sama o sobě, ale ta nejnižší síla, žena, musí být neustále kryta, takže je tažena vzhůru k té vyšší. Vlastností přirozenosti je, že působí neustále. A pořád chce plodit jako otec. A kdyby jí nic nebránilo, neustále by plodila syny a nikdy ženu. Bůh však své dobrotivostí jí působí překážku. A tak se zrodí žena; jinak by se žádné ženy nerodily. A i kdyby nebylo více lidí než jeden jediný, a dokonce by nebylo času ani materie, [přesto] by se člověk na veškerý způsob obnovoval, jako [obnovuje] Syn Otce. A Bůh říká: „Vše jsem učinil plodným, proč bych sám neměl být plodný?“

Nejprve Bůh v duši milující Boha plodí svoji podobu, a pak sám sebe – ne méně než sama sebe! Tedy ten, jenž je od věčnosti Božím Synem, je [také] synem a dítětem duše; tedy Bůh a duše mají spolu dítě. Kdyby se Bůh dal duši [jen] časně, roztrpčil by ji. Ale on se jí dává věčně, ve [svém] novém teď, jež se neustále zelená. A ona je tak zvědavá, že nespočine, dokud nespěje k počátku. Proto měl Filip pravdu, když řekl: „Pane, ukaž nám svého Otce, a to nám stačí.“ A jako věčný boží Syn prýští z otcovského srdce, stejně prýští i z duše milující Boha.

Tělesné věci působí navenek, duchovní věci působí dovnitř. Ovoce stromu je nejprve skryto v něm. Pak vykvete a osype se plody. A nakonec [plod] od stromu odpadne. Duchovní věci působí dovnitř. Když se v něčí lidské duši odehraje tento zrod, blízce ho to spojí s Bohem. A když k němu dojde ještě jednou, spojí ho to s Bohem ještě těsněji. Čím častěji se tento zrod odehraje, tím důvěrněji člověk spočine na otcovském srdci. Tento zrod se musí udát mimo zde a teď. Zde znamená místo, teď znamená čas. Musí se odehrát ve věčnosti.

Abychom se takto zrodili v něm; aby se on sám v nás zrodil, nám pomoz Otec a Syn a Svatý Duch. Amen.